

des, que no hi varen manifestar una voluntat contrària;

c) el requeriment al Consell d'Estat perquè emetés un dictamen sobre aquesta causa, el qual va indicar la pertinència que la iniciativa legislativa per aprovar la Llei orgànica recaigués en les Corts Valencianes, en virtut dels articles 87.2 de la Constitució espanyola i 11.f de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana;

d) en el decurs de la tramitació parlamentària de la llei va quedar suficientment provat (com a causa justificadora de la decisió política adoptada) que l'alteració dels límits provincials que implicava l'agregació de Gátova a València comportaria una millora substancial en la qualitat de vida dels veïns afectats i, sobretot, un millor aprofitament dels recursos públics.

Finalment també mereixen comentar les disposicions transitòries que acompanyen la Llei, ja que incideixen en dues qüestions rellevants, conseqüència de la necessitat indirecta d'alteració de límits provincials:

1. en relació a la composició política que hauran de tenir les dues diputacions provincials afectades; la qual restarà intacta i no es modificarà fins a les pròximes eleccions locals; i

2. el termini amb què comptaran les diferents entitats i organismes públics afectats, per tal d'adaptar la seva estructura i funcionament a la nova delimitació provincial, per a la qual es fixa un màxim de tres mesos des de l'entrada en vigor de la Llei.

Francesc Vallès

Llei orgànica 16/1995, de 27 de desembre, de transferència de competències a la Comunitat Autònoma gallega (BOE núm. 310, de 28 de desembre de 1995).

La Llei orgànica de transferència de competències a Galícia ha estat elaborada a conseqüència i en desenvolupament dels acords autonòmics de 28 de febrer de 1992, que van iniciar el procés d'equiparació competencial entre les diverses comunitats autònomes. Aquests acords es van concretar en la Llei orgànica 9/1992, de 23 de desembre, de transferències de competències a comunitats autònomes que van accedir a l'autonomia per la via de l'art. 143 CE i en la reforma posterior dels diversos estatuts d'autonomia.

Aquests actes normatius, que es poden considerar els més importants en matèria autonòmica des de l'elaboració originària dels estatuts d'autonomia, tenien per finalitat equiparar substancial-

ment les competències de les comunitats autònomes que van utilitzar la via de l'art. 143 CE per elaborar el seu estatut amb aquelles que van utilitzar l'art. 151.2 CE. No obstant això, la igualació, la uniformització i l'homogeneïtzació dels àmbits competencials no es va aconseguir d'una forma plena a causa, fonamentalment, de dos tipus de raons. D'una banda, no es va produir una equiparació total entre els nivells competencials de les comunitats autònomes de l'art. 143 i les de l'art. 151 CE, en el sentit que continuen existint matèries no transferides o transferides d'una manera diferent al previst pels estatuts de l'art. 151 CE, com poden ser l'INSALUD, el règim local, la policia autonòmica, el medi ambient, l'ordena-

ció del crèdit, banca i caixes d'estalvi, entre d'altres. En segon lloc, una comunitat autònoma de les que hi havia accedit per la via de l'art. 151 CE, després de la culminació del procés obert pels acords de 1992, es veia superada en el seu sostre competencial per la resta de comunitats autònomes en competències que fins i tot formaven part dels seus estatuts d'autonomia després de la reforma de 1994.

En definitiva, connectant amb el darrer punt, l'Estatut d'Autonomia per a Galícia (Llei orgànica 1/1981, de 6 d'abril) no incloïa algunes de les competències de les que actualment es recullen en tots els estatuts d'autonomia. Cal recordar que l'Estatut d'Autonomia per a Galícia es va adoptar mitjançant la utilització de les previsions de la disposició transitòria segona CE, que permetia des de la seva formació l'accés al màxim de competències en els termes de l'art. 148.2 CE a una comunitat autònoma en el cas que en el passat s'haguessin plebiscitat afirmativament projectes d'estatut d'autonomia. Com és sabut, durant la Segona República, Galícia va aprovar en referèndum un projecte d'estatut (s'exigia l'acceptació de dues terceres parts dels electors), però no va arribar a ser sotmès a les Corts en els termes exigits per l'art. 12 de la Constitució de 1931. En conclusió, l'Estatut d'Autonomia per a Galícia podia haver assignat des del moment originari la titularitat de les competències transferides per aquesta Llei orgànica, però no hi van ser incloses, la qual cosa va constituir des d'aquest moment un exemple més de l'abast del principi dispositiu.

L'ampliació de les competències a la Comunitat Autònoma de Galícia es desenvolupa per mitjà d'una Llei orgànica de transferències, utilitzant la via prevista a l'art. 150.2 CE. Aquest article res-

pon fonamentalment a dues finalitats. D'una banda, s'utilitza com a mecanisme de correcció de l'acumulació competencial de caràcter residual i, de l'altra, com a mecanisme per ampliar el sostre competencial de les comunitats autònomes fixat inicialment en la Constitució (*vid.* Aja Fernández, Eliseo i Tornos Mas, Joaquim, «La Ley orgànica de transferencias o delegación del art. 150.2 de la CE», *DA*, octubre 1992-març 1993, núm. 232-233, pàg. 185-187). La primera finalitat permet que l'Estat reenvii competències que exerceix en virtut de la clàusula residual de l'art. 149.3 a les comunitats autònomes. La segona finalitat permet que l'Estat reenvii competències que exerceix en virtut d'algun dels apartats de l'art. 149.1 CE a les comunitats autònomes.

Fins ara la majoria de les lleis orgàniques de transferència o delegació (Llei orgànica 1/1982 —LOTRACA—, Llei orgànica 12/1982 —LOTRAVA—, Llei orgànica 9/1992 i Llei orgànica 16/1995) responen a la primera finalitat, és a dir, atribueixen competències residuals exercides per l'Estat i que poden ser assumides directament per les comunitats autònomes en els seus estatuts. Per coherència lògica o, almenys, per ser la voluntat dels firmants dels acords de 1992, després de la Llei orgànica de transferències que recau sobre les competències residuals hi hauria d'haver una reforma dels estatuts corresponents afectats. En aquest sentit, i malgrat que representarà més dificultats la reforma de l'Estatut d'Autonomia per a Galícia que la dels estatuts de la via de l'art. 143 CE (necessàriament s'ha d'efectuar un referèndum), l'exposició de motius d'aquesta Llei orgànica 16/1995, de transferències de competències a Galícia, s'expressa amb clare-

dat en preveure que l'estructura i la sistèmatica de la Llei respon a la finalitat de completar el procés mitjançant la incorporació a l'Estatut d'Autonomia per a Galícia de les competències transferides. La reforma de l'Estatut d'Autonomia té com a conseqüència la derogació dels controls previstos per la Llei orgànica de transferències.

D'altra banda, s'ha de tenir en compte que quan s'aprovin les lleis de transferències ja anunciades que responguin a la segona finalitat, és a dir, que l'Estat reenvii a les comunitats autònomes competències que exerceix en virtut d'algun dels apartats de l'art. 149.1 CE, a diferència del que passava en el cas anterior, no serà possible una reforma consecutiva de l'estatut d'autonomia corresponent, llevat que es produeixi prèviament una reforma constitucional.

La Constitució autoritza que a través d'un acte normatiu concret es transfereixin les competències estatals de l'art. 149.1 CE, és a dir, la Llei orgànica de transferències. Dit d'una manera més entenedora, l'art. 150. 2 CE permet que un òrgan diferent al previst en la Constitució espanyola exerceixi competències, i té caràcter de norma especial respecte de l'art. 149.1 CE en el cas que s'adopti, ja que autoritza l'incompliment d'un precepte constitucional en permetre que les competències de l'Estat central siguin exercides per les comunitats autònomes. En definitiva, la Constitució autoritza que a través d'un acte normatiu concret es transfereixin les competències estatals de l'art. 149.1 CE. No obstant això, si les comunitats autònomes assumeixen competències de l'art. 149.1 CE a través d'un acte normatiu diferent com poden ser els estatuts d'autonomia, aquest fet seria contrari al que es preveu en el ma-

teix art. 149.1 CE, que estableix competències exclusives de l'Estat, amb la qual cosa és necessària una reforma constitucional prèvia de l'art. 149.1 CE en el sentit d'extreure del contingut la competència que es vulgui incloure en l'estatut d'autonomia. En definitiva, l'art. 149.1 CE actuaria com a límit competencial per a l'estatut d'autonomia, però no pas per a la Llei orgànica de transferències. Finalment, convé recordar que els controls establerts a la Llei de transferències no desapareixeran fins que no s'inclouin les competències transferides a l'estatut d'autonomia.

L'anàlisi del contingut de la Llei orgànica de transferència de competències a Galícia no presenta complexitats, atesa la senzillesa de la seva estructura i sistèmatica. Anteriorment hem comentat que la seva finalitat era assumir títols competencials que, malgrat que altres comunitats autònomes ja havien assumit, no es recollien a l'Estatut d'Autonomia per a Galícia, o bé equiparar el contingut d'aquelles competències que l'Estatut d'Autonomia per a Galícia assumeix en un nivell inferior a l'assumit per la resta de comunitats autònomes. Concretament, la Llei orgànica 16/1995 diferencia tres tipus de transferències de competències:

a) Transferències de competències exclusives que afecten les matèries de cooperatives i mútues no integrades en la Seguretat Social, d'espectacles públics i de transport marítim que es dugui a terme entre ports o punts de la Comunitat Autònoma sense connexió amb d'altres àmbits territorials.

b) Transferències de competències de desplegament legislatiu i execució en matèria de corporacions de dret públic representatives d'interessos econòmics i professionals.

c) Transferències de competències d'execució de la legislació de l'Estat en matèria d'associacions.

Quant a les modalitats de control establertes a la Llei orgànica de transferència de competències a Galícia no presenta novetats en relació amb les lleis de transferència anteriors, i les formes de control són tres:

a) L'obligació de la Comunitat Autònoma de facilitar la informació que necessiti l'Estat.

b) El compromís de mantenir els serveis traspassats amb un nivell d'eficàcia equivalent al que tenien anteriorment.

c) El procediment que cal seguir en el cas d'incompliment, que implica que, en primer lloc, el Govern requereixi formalment la Comunitat Autònoma. Si aquesta persisteix en la seva actitud, a partir dels tres mesos pot suspendre les facultats i els serveis transferits, després d'haver-ho comunicat a les Corts Ge-

nerals, les quals han de resoldre si la decisió del Govern és procedent, per aixecar la suspensió o revocar la facultat transferida.

En les anteriors lleis orgàniques de transferències, aquests tipus de controls gairebé no han tingut rellevància, llevat de l'intercanvi d'informació, que és una obligació general tant per a les comunitats autònomes com per a l'Estat i, en general, per a qualsevol Administració pública, segons el que estableix l'art. 4.1.a de la Llei 30/1992 i el que reitera el Tribunal Constitucional. Aquesta absència d'exercici de control pot ser que tingui més rellevància en la Llei orgànica 16/1995 en el cas que no es produeixi una reforma de l'Estatut d'Autonomia per a Galícia, ja que les formes de control només quedaran sense efecte en produir-se la incorporació de les competències transferides a l'Estatut d'Autonomia.

Juan Carlos Gavara

Llei 19/1995, de 4 de juliol, de modernització de les explotacions agràries (BOE núm. 159, de 5 de juliol de 1995).

La Llei de modernització de les explotacions agràries s'ha adoptat amb el fi de corregir els desequilibris i les deficiències estructurals que condicionen la competitivitat de les explotacions agràries per adaptar-se als canvis registrats en la política agrària comuna i en els acords comercials en el marc del GATT.

L'adopció d'aquesta Llei implica la utilització del mandat constitucional establert a l'art. 130.1 CE que estableix que els poders públics tindran en compte la modernització i el desenvolupa-

ment dels sectors econòmics, en particular de l'agricultura, entre d'altres.

En principi, la matèria principal del contingut de la Llei és l'agricultura. En aquesta matèria tenen competència totes les comunitats autònomes de conformitat amb els seus estatuts d'autonomia. No obstant això, al llarg d'aquest període de desenvolupament constitucional s'ha entès que la competència autonòmica en matèria d'agricultura és exercida d'acord amb les bases i l'ordenació de l'economia i de l'activitat econòmica en general. La intervenció de